

WILBUR

COURTNEY'S VUUR

SMITH

MET TOM HARPER

*Verscheurd
door de oorlog,
verbonden door
het lot*

AVONTUUR

Ook verschenen van Wilbur Smith bij Xander Uitgevers

Egypte-serie

Vallei der koningen

Het koningsgraf

Magiër

Woestijngod

Farao

De elfde plaag

Ballantyne-serie

Klauw van de valk

Furie van de valk

Triomf van de zon

Triomf van de koning

Hector Cross-serie

Op volle zee

Cirkel van het kwaad

Roofdier

Courtney-serie

Roofvogels

Gouden leeuw

Moesson

Blauwe horizon

De schreeuw van de strijder

De prooi van de tijger

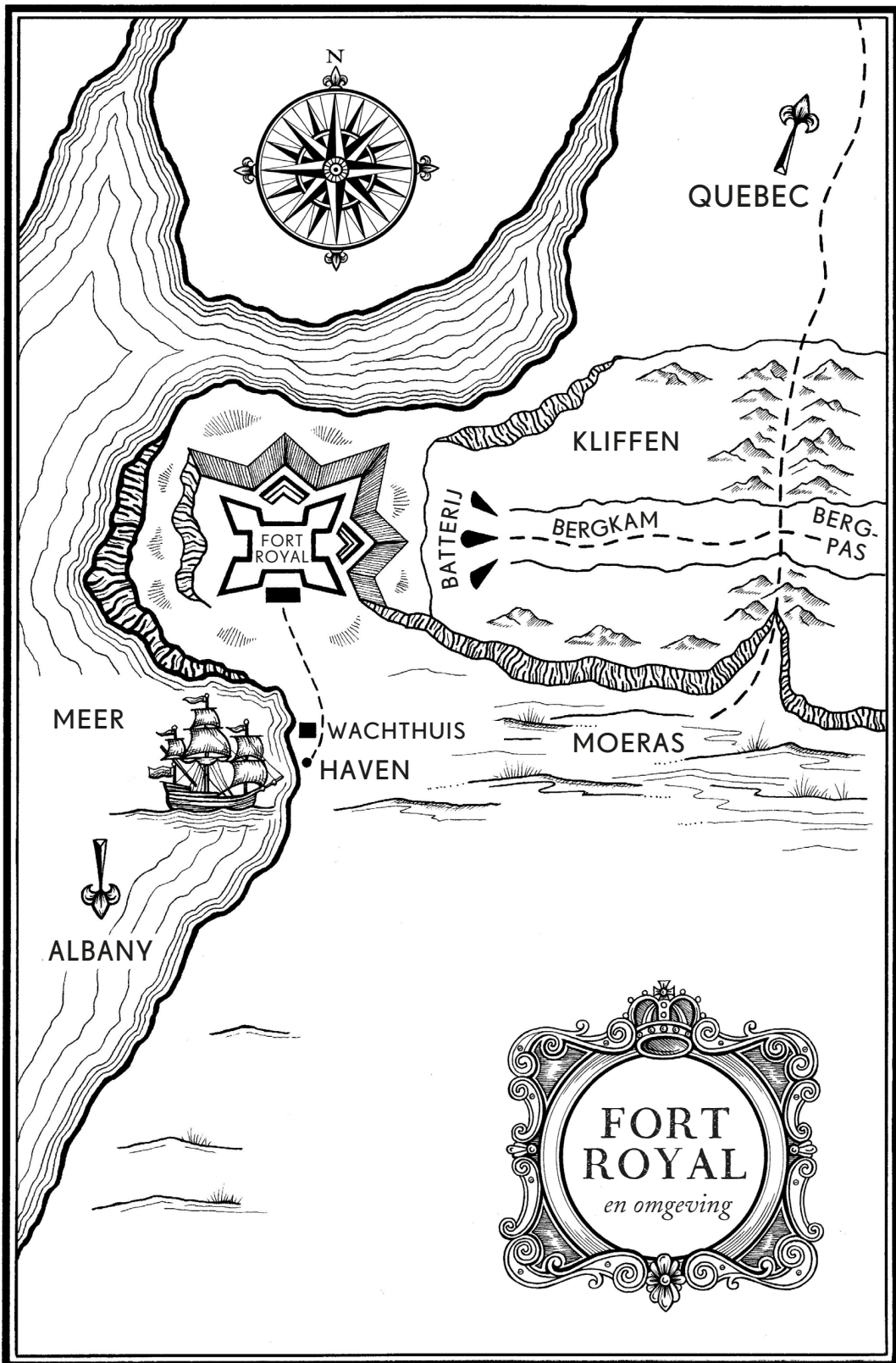
Courtney's oorlog

Luiipaardrots

Voor de liefde van mijn leven, mijn zielsverwant, mijn speelmaatje, MOKHINISO.

De geesten van Dzjengis Khan en Omar Khayyám, samen gereïncarneerd in een maan zo stralend als een perfecte parel.

Fort St. George, Madras, India

1754

De twee kinderen klommen over de muur en lieten zich in de tuin zakken. De avondlucht was geparfumeerd met de zomerse geur van jasmijn en de kokosolie die in de aangestoken lampen brandde. Lange schaduwen onttrokken hen aan het zicht terwijl ze naar het grote huis slopen.

Broer en zus, samen. Het meisje, de oudste van de twee, had lang blond haar dat los op haar rug hing, hoewel ze de leeftijd had bereikt dat er weldra meer zedigheit werd vereist. De Indiase zon had haar huid goudbruin gekleurd. Ze had de rondingen van een vrouw, maar een zacht, meisjesachtig gezicht dat ondeugd uitstraalde.

‘Waarom zijn we hier, Connie?’ vroeg de jongen. Hij was langer dan zij, iets waar hij trots op was, hoewel hij een jaar jonger was. Hij was stevig gebouwd, zijn lichaam nam nu al de vorm aan van de man die hij zou worden, met een bos warrig rood haar en intelligente bruine ogen. Zijn gebronsde huid was donkerder dan die van haar, waardoor hij net zo makkelijk voor Indiaas als Europees kon doorgaan.

Constance zat gehurkt achter een urn van terracotta. ‘Er is vanavond een bijeenkomst bij meneer Meridew thuis. Alleen voor heren.’

‘Maar dan is het vast het saaiste feestje ter wereld,’ klaagde Theo. ‘Oude mannen die de hele nacht over de prijs van katoen praten.’

‘Ze zijn niet gekomen om het over zaken te hebben, Theo. Ik heb van mijn kapster gehoord, die het van haar zus heeft, van wie het nichtje kok is in het huis, dat meneer Meridew een groep *nautch*-meisjes heeft ingehuurd om te komen dansen. Er is me verteld dat het zo schandalig zal zijn dat de mannen het de afgelopen week over niets anders hebben gehad.’

‘Wil je daar inbreken om naar ze te kijken?’

‘Jij niet dan?’

‘Natuurlijk. Maar...’ Theo was geen lafaard, maar hij had een praktische inslag. Uit pijnlijke ervaring wist hij dat als ze werden betrappt, hij de volle laag van hun vaders woede over zich heen zou krijgen.

De groene ogen van Constance sprankelden. ‘Ik daag je uit,’ zei ze. ‘Ze zeggen dat *nautch*-meisjes de mooiste vrouwen van de wereld zijn. Over niet al te lange tijd ben je oud genoeg. Ben je niet nieuwsgierig naar de geheimen van een vrouwenlichaam?’

Theo slikte. Constance was op Indiase wijze gekleed, met een felgekleurde sari om haar heen gewikkeld en over haar schouders gedrapeerd. Ze had de fijne kneepjes van het gewaad dragen onder de knie zodat het de contouren van haar lijf volgde en ze zich makkelijk kon bewegen. Ze droeg er niets onder, maar haar middel was smaller dan dat van menige vrouw die zich had ingesnoerd in korsetten met ribben van staal of baleinen. Haar pronte borsten tekenden zich duidelijk af onder het materiaal.

Voor Theo waren de complexiteiten van vrouwelijk ondergoed een groter mysterie dan de algebraïsche vergelijkingen die zijn radeloze privéleraar hem probeerde te laten oplossen. Maar de veranderingen die zijn zus de afgelopen twee jaar had ondergaan waren hem niet ontgaan, en hij voelde zich niet op zijn gemak als ze zo openhartig sprak. Hij wist dat vrouwen dergelijke dingen niet hoorden te zeggen.

‘Of ben je soms bang?’ Ze keek hem uitdagend aan.

Theo slikte zijn twijfels weg. Hij kon zijn zus nooit weerstaan,

ongeacht hoe vaak het er ook toe leidde dat hij voorovergebogen in de studeerkamer van hun vader stond. 'Ik ga eerst,' zei hij opstandig. Hij rende ietwat gebukt naar het huis en drukte zich tegen de muur aan. Het was een groots gebouw, passend voor de rijkste koopman van Madras, ontworpen in de fantasierijke stijl die kenmerkend was voor de Britten in India. Een brede veranda werd gesteund door Griekse zuilen; uivormige koepels flankeerden klassieke siergevels. Het stond op iets minder dan een kilometer afstand van Fort St. George en Madras, maar wel zo dichtbij dat de bewoners de branding op het strand bij de stadsmuren konden horen.

Te horen aan de geluiden binnen giste Theo dat het feest zich op de eerste verdieping afspeelde. Van zijn enige bezoek aan het huis, samen met zijn vader, herinnerde hij zich dat de indrukwekkende balzaal zich daar bevond.

Een schaduw schoot langs een van de ramen op de begane grond. Theo dook weg. Hij zag de rijtuigen en draagstoelen op de oprit opgesteld staan. Aangezien zoveel van de meest vooraanstaande burgers van Madras zich hier hadden verzameld, zou het huis vol bedienden zijn. Het zou onmogelijk zijn om ongezien de trap op te komen.

Een uit steen gehouwen olifant die bijna net zo hoog kwam als Theo lang was stond op het terras. De jongen klom op een bloempot, klauterde op de rug van de olifant en hees zich op het dak van de veranda. Net op tijd. Terwijl zijn benen over de rand verdwenen zwiepte er een lichtstraal over het terras. Een Sikh-wachter deed zijn ronde met een lantaarn. Theo ging languit op het dak liggen en wachtte tot het gevaar was geweken. Hij kroop voorzichtig naar het dichtstbijzijnde raam en gluurde naar binnen.

Er was geen glas. In India was dat een onvoorstelbare luxe. Houten jaloezieën hingen voor de opening om de ruimte tegen het stof en de hitte van de dag te beschermen.

Theo hoorde het zachte, pulserende geroffel van een trommel en het verleidelijke, zwoele geluid van fluiten. Hij schoof zijn vinger toppen tussen de latten om ze iets van elkaar te duwen.

De geur van zoete tabak walmde de nacht in, zo onverwacht dat Theo er bijna in stikte. Hij sloeg zijn andere hand voor zijn mond om zijn gekuch te onderdrukken. Hij zag de koopmanprinsen op kussens liggen waar ze gretig aan hun waterpijpen zogen. De meesten hadden hun jas uitgetrokken en hun pruik afgezet, maar zelfs van achteren gezien herkende Theo hen bijna allemaal. Ze passeerden vrijwel elke dag door het kantoor van zijn vader of de douane-loods van zijn familie.

Niemand zag hem omdat alle ogen gericht waren op een groep dansmeisjes die op het ritme van de muziek wiegden en draaiden. Ze droegen sari's, net als Constance, maar deze waren van zo'n dunne stof gemaakt dat die bijna transparant was.

Theo staarde naar de danseressen, gehypnotiseerd door hun bewegingen. Hun heupen kronkelden, hun borsten schommelden onder de tere stof. Eén slanke jonge vrouw fascineerde hem in het bijzonder. Ze had amandelvormige ogen en haar met olie ingesmeerde huid blonk in het lamplicht.

De danseressen wikkelden hun tulband af. Lang zwart haar golfde over schouders, viel over borsten.

De mannen klapten waarderend en riepen bemoedigende woorden.

De muziek leek sneller te worden, dwingender. Alle danseressen leken zich als één te bewegen, maar Theo's blik was vastgeklonken aan het meisje met de amandelvormige ogen. Ze bond de stof van haar tulband om haar heupen en wriemelde zich uit haar sari, trok die onder de geïmproviseerde riem uit. De nietsverhullende stof gleed langs haar lichaam en fladderde weg als een sluier.

Het enige wat haar bedekte was de reep stof rond haar lendenen en haar zwarte haar dat langs haar borsten streek. Ze drukte haar handen tegen elkaar en draaide met haar heupen.

Theo's adem stokte.

Haar haar wiegde heen en weer, streekte haar borsten en bood de toeschouwer prikkelende glimpen van de donkerbruine tepels daaronder.

Theo was zo betoverd dat hij het geluid achter zich niet hoorde.

‘Ze is beeldschoon,’ fluisterde Constance.

Theo draaide zich met een ruk om. ‘Wat doe jij hier?’ siste hij. ‘Jij mag dit soort dingen niet zien.’

Constance trok een pruilmondje. ‘Ik weet hoe het lichaam van een vrouw eruitziet.’

Hij voelde wel dat hij de controle over de situatie verloor. Hij wist dat ze zouden moeten gaan, maar hij kon zijn blik niet losrukken.

Binnen had het meisje de knoop in de stof rond haar middel losgemaakt. Ze hield die voor zich, wervelde erachter in het rond en bood de toeschouwer zo korte flitsen blote huid.

Theo zag kort de ronding van haar billen, de gladde welving van haar buik die tussen haar dijen verdween.

Opeens liet ze de stof op de vloer vallen. Tegelijkertijd wierp ze haar haar over haar schouders naar achteren en werd haar naaktheid onthuld.

Hij staarde met open mond naar haar. Haar borsten waren stevig en glommen door de olie die ze op haar huid had gesmeerd. Tussen haar benen waren enkel gladde huid en haar schaamlippen zichtbaar, elk haartje was zorgvuldig verwijderd. Hij had nog nooit zo iets gezien. Warmte verspreidde zich door zijn lendenen en zijn mannelijkheid duwde tegen zijn broek, zo hard dat hij dacht dat die erdoorheen zou scheuren.

De mannen waren fluitend en juichend opgestaan. Een van hen stond voor het raam en wreef over zijn broek heen over zijn kruis en blokkeerde zo het zicht van Theo. Het meisje verdween.

Dat plotse verlies was ondraaglijk. Theo krabbelde overeind en wilde alleen maar nog een keer dat prachtige naakte lijf zien, dat zich op de muziek bewoog alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was.

‘Ga zitten,’ siste Constance. Ze trok aan zijn riem.

Theo verzette zich.

Constance hield vol. Ze greep zijn enkel beet en trok die onder hem vandaan.

De dakpannen waren glad door de avonddauw. Theo verloor zijn evenwicht en viel, gleed op zijn buik van het glibberige, hellende

dak. Hij grabbelde om zich heen op zoek naar houvast dat er niet was en voelde zijn benen over de rand gaan. Hij bungelde daar heel even, maar viel toen.

Zijn landing was hard en hij stootte een bloempot om. Een stekende pijn schoot door zijn enkel en hij slaakte onwillekeurig een kreet. De bloempot rolde weg, stuiterde langs de treden naar beneden en sloeg kapot.

Constance sprong naar beneden en kwam zo zacht als een kat op de grond terecht. ‘O, Theo, heb je je pijn gedaan?’

Er klonk geschreeuw bij de voordeur en de gloed van verschillende lantaarns speelde over het gazon.

Theo probeerde overeind te komen, grimassend van de pijn. Snelle voetstappen kwamen om de hoek van het huis heen.

‘Je moet gaan,’ zei Constance met grote ogen, zinderend van spanning. ‘Als ze ons betrappen zitten we zwaar in de problemen.’

‘En jij dan?’

‘Ik kan wel voor mezelf zorgen.’ Met een polsbeweging gooide ze een vouw van haar sari over haar hoofd en verborg zo haar gezicht, waardoor ze meteen onherkenbaar was.

Theo rende weg. Elke stap was pure ellende, maar hij dwong zichzelf verder te gaan, aangespoord door de angst voor wat zijn vader met hem zou doen als hij werd betrapt.

Het terras was nu fel verlicht. De muziek was gestopt. Kooplieden hingen boven half uit het raam om te zien wat er aan de hand was. Het terras, dat even tevoren nog leeg was geweest, stond nu vol toeschouwers. Elke bediende was komen kijken wat er aan de hand was.

De heer des huizes baande zich woedend een weg door de menigte. Hij had deze avond al maanden gepland. Hij had zijn gasten beloofd dat ze naderhand privésessies met de danseresjes zouden krijgen, als bedankje voor bewezen diensten, en nu was alles verpest. Iemand zou daarvoor boeten.

Terwijl hij de groep mensen rondkeek, bleef zijn blik kort op Constance rusten. Hij zag enkel nog een gesluijverde bediende... en hij had zoveel bedienden dat hij ze met geen mogelijkheid allemaal

kon herkennen. Het zou geen moment bij hem zijn opgekomen dat een Engelse zich ertoe zou verlagen inheemse klederdracht te dragen. Hij verschoof zijn aandacht.

Aan de andere kant van de tuin schoot een schaduw de rozenperken in.

‘Erachteraan!’